Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب نوم: مستان صوفي

ليکوال: نعمت الله رحيمي

د نړۍ د هر ريښتني مئين په نوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۱۹ز - کابل

د ژمي لومړۍ واوره وریدله، هوا ډېره سړه وه د کوټه سنګي ګڼه ګوڼه د موټرو هارن د خلکو شورماشور او د پولیسو د موټر سایرن تر غوږ کیدو

په موټر کې ناست یوه عسکر وویل:

- قومندان صیب! که دا رېښتیا صوفي وای اوس به په داسې ګڼه ګوڼه کې بند نه پاتې کیدو

قومندان عسکر ته رډ رډ وکتل لا نور هم ورته ځیر شو او په خندا یې وویل:

- ههههه! څه بلا یې

ټولو خندل له شیبې وروسته قومندان شاته ور وکتل ویې ویل:

- نجسه! پنځه میاشتې درپسې ګرځیدلي یو او تا له ځان ډونګي پیر جوړ کړی د خلکو منځ کې پټ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه وروسته یې بیا وویل:

- مستان صوفي! خاورې صوفي وښایه خپل کرامات دا لاره خلاصه کړه

د قومندان خبره لا نۀ وه خلاصه عسکر وویل:

- قومندان صیب! پۀ څه سوچ کې غرق یې موږ حوزې ته را رسیدلي یو

قومندان حک حیران شو، ویې ویل:

- دا دننه بوځئ زه هم درځم

عسکرو مستان تر لاسو ونیولو او دننه ولاړل...

شیبه وروسته قومندان موټر چلوونکي ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- موږ په ګڼه ګوڼه کې بند وو داسې نۀ ښکاريده چې په يوه ساعت کې به هم لۀ هغه ځای ووځو خو څنګه داسې ژر را ورسيدو

موټر چلوونکی مُسک شو ويې ويل:

- قومندان صيب! حيران خو زه هم يم، خو له هغه وروسته زما هيڅ په ياد ندي چې څنګه تردې ځای را ورسيدو

قومندان روان شو لۀ ځانه سره يې وويل:

- لکه چې لويه سهوه مو وکړه خدای د موږ وبښي

څو شيبې وروسته نظارت خونې ته دننه شو، مستان صوفي غلی ناست ؤ يو کال کيدو د مستان لۀ خولې چا خبره نه وه اوريدلې، قومندان کښيناست ويې ويل:

- اصلي نوم د راته ووايه!

مستان غلی ؤ څه يې نۀ ويل قومندان بيا وپوښتل:

- نوم د ووايه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا هم مستان څه ونهٔ ویل د باندې ولاړ عسکر ته یې وویل:

- دا خبرې نهٔ کوي، خو زهٔ پوهیږم چې څنګه خبرې پرې وکړم ته دوسیه وګوره د هغې انجلۍ نوم څه ؤ؟

عسکر ولاړ خو شیبې وروسته بیرته را ستون شو ویې ویل:

- قومندان صیب! د انجلۍ نوم زهرا دئ

قومندان یې لهٔ ځای پاځیدو بیرته نظارت خونې ته ولاړ کښیناست شیبه وروسته یې وویل:

- زهرا د ولې ووژله؟

مستان سر پورته کړ قومندان یې لهٔ ګریوان ونیولو ویې ویل:

- د ځان وژل دومره درته اسانه ښکاري؟

قومندان د مستان سرو سترګو ته پهٔ کتو وډار شو رنګ یې زیړ اوښتی ؤ ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره! دا اوس د زما نهٔ د قانون ګریوان نیولی ؤ کهٔ وغواړم هرڅه درسره کولای شم خو بس یوه غوښتنه؟

- ووایه څه غوښتنه؟

- ماته خپله کیسه وکړه

مستان له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- څه چې کوې وکړه د هغې لهٔ یادونو مرګ ښهٔ دی مړ مې کړئ

قومندان د واره وویل:

- ستا دې د هغې پهٔ سر قسم وي ووایه، زهٔ صرف خپله دنده سرته رسوم

مستان قومندان ته ځیر شو ویې ویل:

- شین چای دم کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان عسکر ته غږ کړ:

- دوه پیالې شین چای راوړه

مستان په غوصه وویل:

- په دوه پیالو کیسه نه خلاصیږي

قومندان مُسک شو ویې ویل:

- سمه ده نور به بیا را وغواړم

څو شیبې وروسته چای را ورسید، مستان پیاله پورته کړ له چای یې غوړپ وکړ ویې ویل:

- ۲۰۱۵ز کال ؤ

له دې خبرې سره مستان غلی شو، قومندان وویل:

- همدومره وه؟ کیسه دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

- ۲۰۱۵ کال ؤ، په خوست کې مو ژوند کولو موږ د پوهنتوني ځوانان له ډلې نۀ وو، فراغت ته ځکه په تمه وو چې دوبۍ ته ولاړ شو له سره بۀ کيسه درته وکړم...

يو غوړپ چای يې وڅکلو بيا يې پيل وکړ:

- لۀ ښوونځي فارغ شوي وو، خو صرف پايلې نه وې راغلې چې کامياب يو کۀ نه، سبا ته نتيجې راوتلې زۀ او ملګری مې د کلي د جومات مخې ته ناست وو ملګري مې وويل:

- سبا له غرمې وروسته بۀ ځو

- ولې؟ چيرته ځو؟

- يو کس مې د پيدا کړی ده د دوبۍ ويزا را وباسي، ته خو ښۀ پوهيږې دولس کاله زحمت مو د دوبۍ لپاره باسلی

خبره يې راته درنه ښکاره شوه، سر مې وښورولو ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- والله! رېښتيا خو وايې باید لاس پکار شو

دلته مو خبرې خلاصې شوې، د ماښام لمونځ مو جومات کې وکړ او ملګرې مې عمر هم ولاړ زهٔ هم خپل کور ته راغلم...

کليو کې د شپې ډوډۍ وختي خوري، زما له رسيدو سره سم ډوډۍ تياره وه، خېتور ماما مې ناست ؤ تل بهٔ موړ کره وو خو پهٔ دې ورځ يې طبيعت راته خړ کړ ځکه پوهيدم کهٔ د ماما مخ کې د دوبۍ خبره وکړم نو حتماً يوه خبره پکې کوي خو اړ وم ځکه سبا ته زموږ حرکت ؤ...

ډوډۍ مو خوړله ومې ويل:

- پلاره! زما کار څنګه شو؟

د پلار مې سترګې رډې رډې را ووتلې، خپلې ګوتې يې وښتلې ويې ويل:

- کوم کار؟ تا څه توره کړې؟ ته يو اضافي مصرف يې يو ورځ د کوم د ګټې کار کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ غلی شوم، پۀ ویلو یې شرمیږم خو زما د پلار زما سره نۀ وه جوړه، تل یې راته ترخې خبرې کولې خو مشر ورور مې بیا د کور خان ؤ ځکه د پلار عسکري یې کوله، د مجلسو او خلکو پۀ مینځ کې تل پلار ښکنځلم خو د ده راکړې تربیې نۀ پریښودم چې حتیٰ د یوې ورې خبرې ځواب یې هم ورکړم بس څه مې نۀ ویل پلار دئ نو، خیر خبره دلته وه چې پلار دا خبرې راته وکړې شیبه وروسته یې ما وویل:

- هغه... دوبۍ ته... تل وایې لۀ تا څه جوړ نۀ شول خو دوبۍ ته مې ولیږه

پلار مې پۀ غوصه وویل:

- نور څه خو نۀ غواړې؟

نور یې څۀ ونه ویل د دسترخوان لۀ سر را پورته شو او کۀ کاسه لاس ته ورغله او کۀ پیاله زۀ یې پرې وویشتم، لاس کې مې د پیالې ښیښې خښې شوې وې، د مخ نقشه مې بدله شوې وه خو ما یوه آه هم ونکړه دباندې انګړ ته ولاړم کښیناستم، زۀ خپل بخت ته حک حیران وم کله کله خو مې ګُمان کولو چې شاید زۀ بې اولاد نۀ یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښمن يې يم ځکه که اولاد نه وم او پردی وم په پردي هم د چا پيرزو نشي داسې ظلم، او زما خو مياشت حتماً يو وار داسې حال کيدو، خير ناست وم د انګړ مينځ کې ونې ته مې تکيه کړې څو شيبې وروسته مې يوازينۍ ډُنيا زما مورکۍ راغله خپل د جامو ګنډلو له ماشين يې ورسره له ګنډلو جامو پاتې يوه ټوټه راوړه څنګ ته مې په سپيرو خاور کې کښيناسته لۀ لاس يې ښيښې راته وباسلې په ژړغوني غږ يې وويل:

- زويه! ته خو پوهيږې چې پلار دې...

خبره يې پوره نۀ شوه په ژړا شوه زما په غيږ کې يې سر را کيښود دې کلونو زړه ما هم تش کړ بې واکه مې وژړل...

څو شيبې وروسته مې مور زما له غيږې سر پورته کړ خپل د پلو غوټه يې خلاصه کړه ويې ويل:

- ته زما زوی يې، زما! نشتون دې زغمم خو نور دې نۀ پرېږدم چې داسې ظلمونه دربانديې وشي، دا د سرو بنګړي دي، تر دوبۍ د نشي رسولای خو له دې ژوند بۀ خلاص شې، ولاړ شه د مور دعا دې درسره ده...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې ولاړه، شیبه وروسته زهٔ هم خپلې خونې ته ولاړم، زړه مې ډېر ډک ؤ اوښکو مې بالښت لوند کړی ؤ، اوښکې مې پهٔ بالښت وچې شوې، شپه نو چیرته راته تم کیده، شپه سبا شوه، پلار مې سهار وخته تللی ؤ، خپل ګران زوی یې هم ورسره تللی ؤ هغه یې د هر سفر همسفر ؤ، خپل د ښوونځي کځوړه کې مې خپل څو جوړه کالي واچول، له مورکۍ سره مې پهٔ سرو سترګو خدا پاماني وکړه، له هغه ځای د عمر سره ښوونځي ته ولاړم د آزموینو پایلې راغلې وې، له دولسم ټولګي پهٔ لومړۍ درجه فارغ شوم، پهٔ درسونو کې ښهٔ وم خو د پایلو پاڼې مې یوه ورځ پلار ونهٔ کتلې چا مې پهٔ سر د آفرینۍ لاس را کش نهٔ کړ ځکه راته پایلې تل بې مانا وې...

څو شیبې وروسته زهٔ او عمر لهٔ ښوونځي را ووتلو عمر دوبۍ ته روان ؤ، خو زما سره تر کابل د تګ پیسې هم نهٔ وې یوازې د مورکۍ بنګړي راسره وو چې ما یې د نهٔ پلورلو پریکړه کړې وه، خو ریښتني ملګري د انسان له رګ رګ خبر وي زما د لاس د ټپ پهٔ لیدو پهٔ هرڅه پوه شوی ؤ، د کابل ته تلونکو موټرو هډه کې وو چې عمر وویل:

- رنګ د ولې زیړ اوښتی؟ مستانه! تهٔ ما پردی ګڼې؟

- نه بس د کور او کلي پرېښودلو لږ غمجن کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تهٔ خو پوهيږې زهٔ ورور نلرم، او ستا د ورور پهٔ شتون کې ورور نشته، کور کې څه درسره کيږي زهٔ خبر يم، پهٔ کلي کې بې لهٔ ما بل ملګرى نلرې، نو خبره د کلي او کور نده، تر هغې دوبۍ ته نهٔ ځو ترڅو مو ستا د تګ پيسې ندي پيدا کړې اوس کابل ته ځو دواړه کار کوو دواړه بهٔ ستا د تګ لپاره پيسې وګټو

د عمر ددې خبرو پهٔ اوريدو مې سترګې ډکې شوې، د ويلو او مننې لپاره الفاظ نهٔ وو، غلى پهٔ موټر کې ورسره کښيناستم...

څهٔ ناڅه لاره اوږده وه، د غرمې ډوډۍ مو نهٔ وه خوړلې ډير وږى شوى وم، خو بس چې اوس پهٔ عمر باندې بوج وم نهٔ مې غوښتل د خوړلو لپاره څهٔ ترې وغواړم، عمر هم کوم د خان زوى نهٔ ؤ چې ما بهٔ يې پيسو ته سترګې پټولې، د لوږې د هيريدو لپاره مې ځان بوخت وساتلو د ښوونځي کڅوړه مې خلاصه کړه پهٔ يوه جيب کې زما څو جوړه جامې وې بل جيب مې خلاص کړ د کتابونو لهٔ مينځ د ډوډۍ بوى راغى يو کتاب مې پورته کړ يوه پلاستيکي کڅوړه کې کاغذ ښکاريدو کڅوړه مې خلاصه کړه، د کاغذ مينځ کې غوړې ډوډۍ وې، پوه شوم مور مې راته ايښې وې، مورکۍ پوهيده چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مظلوم زوی يې په لاره کې د لوږې ښکار کیږي، سترګې مې ډکې شوې، غوړه ډوډۍ مې راوخیسته عمر د موټر له کړکۍ د باندې کتل په اوږه مې ورته لاس کیښود را ویې کتل ډوډۍ مې په مینځ نیمه کړه او نیمه مې عمر ته ورکړه، د ډوډۍ خوړلو وخت کې مې مخ بل خوا کړ ځکه د مور مهربانۍ د غریبۍ دې ډوډۍ مې سترګې له اوښکو ډکې کړې وې...

قومندان د مستان د خبرو په اوریدو خپه شو، سترګې يې ډکې شوې د باندې عسکر ته یې غږ کړ:

- نور چای راوړه

مستان مُسک شو ویې ویل:

- قومندان صیب لکه چې ستړی شوې زما له کیسې، هسې هم د غم کیسې د چا نهٔ خوښیږي!

قومندان د واره وویل:

- نه نه! دوام ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شیبه وروسته مستان وویل:

- کابل ته را ورسیدو د خوست هډه کې ولاړ وو، خو زموږ لومړی ځل ؤ چې کابل ته راغلي وو، پهٔ پوښتنو پوښتنو تر جادې را ورسیدلو یو کس ویلي وو چې دلته کرایي خونې پیدا کیږي پهٔ یوه ودانۍ کې مو یوه خونه پهٔ کرایه ونیوله، دننه ولاړو، خونه د خونې پهٔ څیر نهٔ وه خو زموږ له مجبورۍ ډیره ښه وه، اړ وو چې همدلته واوسو، غلي ناست وو زما خو خوله ځکه تړلې وه چې زما لپاره عمر هم پاتې ؤ، ځان راته بد ښکاریدو، دا سخته ورځ تیره شوه، خو نورې سختې هم مخ ته لرو نهٔ پوهیدو سهار ؤ، وختي د باندې ولاړو...

چای را ورسیدو، قومندان پیاله د مستان مخ ته کیښوده، مستان وویل:

- پردی ښار، پردي خلک وو، نهٔ پوهیدو د کار لټولو لپاره چیرته لاړ شو، یو خوا بل خوا ګرځیدو چیرته هم کار پیدا نشو، د ماسپښین لمونځ مو یو جومات کې وکړ، خو ځنګه چې وخت نهٔ تم کیږي، ګیډه هم هغسې ده کهٔ پیسې لرې کهٔ نهٔ لرې، کهٔ خفه وې کهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله، خو ګیډه ډوډۍ غواړي، د عمر طرف ته مې وکتل ویې ویل:

- ولې برګ برګ راګورې؟

څه مې ونه ویل، خپل د واسکټ جیب ته مې لاس کړ، یو کاغذ مې ګوتو ته راغی رایاد شو چې همغه شلیدلې لس افغانۍ دي چې د کرکټ د بال د ټېپ لپاره مې ساتلې وې، خو! د مقدر لوبه وه په دې ورځ یې په درد وخوړل راته، عمر ته مې وویل:

- ته همدلته کینه، زه ژر راځم

ولاړم د سړک پر سر د رنګ رنګ خواړه پلورل کیدل، ځینې خو دومره رنګینه خواړه وو چې کله مې لیدلي هم نهٔ وو، او زما سره یو شلیدلی لسګون چې حک حیران وم څهٔ واخلم، یو خوا بل خوا مې وکتل د سړک بل خوا پیرکي پخیدل ور روان شوم، دري مې نهٔ وه زده په پښتو ژبه مې وپوښتل:

- وروره! دانه په څو دی؟

پلورونکي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دانه ی ده روپه

لومړی ځل ؤ ښار ته راغلی وم، او لومړی ځل ؤ دري ژبه مې د چا له خولې واوریده، خو په " ده روپه" باندې پوه شوم، ومې ویل:

- یو دانه راکړه

- میخوري یا میبري؟

په دې خبره مې سر خلاص نه شو، ځنګ ته یو بل کس خوړل هغه راته وویل:

- وایي دلته یې خورې که وړې یې؟

- وړم یې

له شیبې وروسته یې په یوه کاغذ کې پیرکی تاو کړ را یې کړ، لسګون مې ورکړ، روان شوم چې بیرته یې غږ وکړ بیرته ور وګرځیدم، پیرکې یې رانه واخیست او لسګون یې را وغورځولو، پوه شوم چې حتماً د زوړوالي لپاره نور نه چلیږي، بیرته د عمر خوا ور ستون شوم، عمر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چیرته تللی وې؟

ونشو ومې ویل:

- وړی وم تا خو غږ ونهٔ کړ زما سره یو زوړ لسګون ؤ ولاړم چې یو څه راوړم هغه هم زموږ لهٔ بخت ډېر زوړ شوی ؤ، چا نهٔ اخیستو

عمر غلی شو، لنډه شیبه وروسته یې وویل:

- وروره یو راز ووایم؟

- هو ووایه پیسې نشته اړ یو د یوبل خبرې وخورو

عمر بیا غلی شو، څو شیبې وروسته یې وویل:

- لهٔ ما سره ټولې دومره پیسې وې چې کابل تهٔ پرې راغلو او خونه مو پهٔ کرایه ونیوله، زهٔ هم لهٔ کور پټ راغلی یم څوک خبر ندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل تندی مې ووهلو ومې ویل:

- یا ربه! یو دا کم وو، اوس به څه کوو؟

عمر وویل:

- پیسې نلرو، خدای خو لرو، زوړ لسګون درسره وساته، هغه به ددې وخت یادګار شي اوس چې دواړه له کور تښتیدلي یو څه به کوو بیا به بیرته ځو

هیڅ مې ونهٔ ویل، شیبه وروسته بیرته روان شوو، دا ورځ هم تیره شوه، خو د خدای لهٔ پریکړو هیڅوک نهٔ وي خبر، موږ ته هم د هغې ورځې د لمر وړانګې ساده ښکاریدې خو هغه ځلا مو پکې ونهٔ لیده کوم چې زموږ مقدر یې بدلولو...

د کوم هوټل پهٔ خونه کې چې اوسیدو مالک یې راته وویل چې لږ مخکې چوک دی هلته لاړ شئ کار بهٔ پیدا شي، موږ نهٔ غوښتل د کار کولو یوه کوچنۍ لاره هم ورک کړو همداسې مو وکړل چوک ته ولاړو خو زموږ پهٔ څېر پهٔ سلګونو نور هم د کار لټولو پهٔ هیله د سړک پر سر ناست وو، ګړۍ وروسته یو کس راغی د کاریګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ ګڼه ګوڼه کې یې هر یو کس ته بیل بیل کتل پر ما او عمر یې غږ وکړ مخکې ورغلو، ویې ویل:

- رنګمالي کولای شئ، ګورئ د یوې ورځې کار ندی کهٔ سم کار مو وکړ کیدای شي د تل لپاره مو وګمارم

د واره مې وویل:

- هو صیب! هرڅه چې وغواړې کولای یې شو

- سمه ده نو موټر ته را پورته شئ

موټر کې کښیناستو، څو شیبې وروسته ورسیدو پهٔ کار مو پیل کولو ومې پوښتل:

- وبښه صاحبه! دا کوم ځای دئ؟

- کارته چهار دئ

- ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مو پیل کړ د کابل کارته چهار سیمه موږ ته ډېره عجیبه ښکاره شوه ځکه لومړی ځل مو ؤ، او پاکه سیمه وه، مازدیګر ؤ، دوه پوړه رنګ شوي وو، د کور مالک راغی ویې ویل:

- ماشاءالله زما په زړه مو کار کړی دئ، خو اوس یې بس کړئ ناوخته ده

دواړو ته یې ۳،۰۰۰ افغانۍ راکړې ویې ویل:

- واخلئ ماشومانو ته مو څۀ پرې واخلئ دا د مُرد پیسو کې نۀ حسابوم

عمر رډ رډ راته وکتل ویې ویل:

- صايبه! ماشومان خو پریږده موږ لا کور نلرو دلته

سړي وویل:

- نو چې داسې ده ترڅو دا کارونه خلاصیږي، همدلته واوسئ د خوب ځای به درته برابر کړو مخامخ زموږ زوړ کور دئ بیا راشئ بېرسته‌نې او نور شیان به درکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی روان شو، بیرته را وګرځیدو ویې ویل:

- هغه پیسې راکړئ تاسو ماشومان نهٔ لرئ نو

پیسې يې واخیستې او لاړ...

عمر ته مې پهٔ غوصه وویل:

- درئ زره وې، څه ضرورت ؤ چې ریښتیا ووايې؟

عمر غلی ؤ، شیبه وروسته يې وویل:

- زهٔ ځم اودس کوم

عمر ولاړ اودس يې وکړ او بیرته راغی، زهٔ هم ولاړم اودس او لمونځ مې وکړ، همداسې ناست وو، تیاره کیدونکې وه عمر وویل:

- لاړ شه بړستن، توشک، نرم بالښت راوړه

- یو شین چای بهٔ هم راوړم ښنګه د خوښه ده؟

- دا خو بهٔ لا ښهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زغله! زۀ ستا مزدور یم؟

عمر له شیبې چوپتیا وروسته وویل:

- ورور مې نۀ یې؟

مُسک شوم او روان شوم ترڅو دا څیزونه راوړم د کور دروازه مې ټک ټک کړه، شیبه وروسته مې د یوې انجلۍ غږ واورید ویې ویل:

- څوک یې؟

- زۀ یم

- ته څوک یې نوم لرې؟

- مخامخ کور کې کار کوو د خوب لپاره...

لا مې خبره نۀ وه خلاصه ویې ویل:

- ښه خو وواېه چې رنګمال یم، ته څو شیبې تم شه زۀ یې راوړم

انجلۍ ولاړه، څو شیبې وروسته د دروازې لۀ شا غږ شو ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لاس مې بند دئ، دروازه خلاصه ده کش یې کړه

دروازه مې خلاصه کړه، یوه معصومه انجلۍ مې ولیده مخ یې پټ ؤ، سترګو یې څرک وهلو بړستنې یې راکړې ټیکرۍ یې لهٔ مخ ولویدو، پهٔ لیدو یې زما زړه د هغې پهٔ پلو کې ولیدو او زهٔ ترې روان شوم...

بیرته ولاړم، داسې فکر مې کولو زما څخه چې څه ورک وو پیدا کړې مې دي، هرڅه ښهٔ ښکاریدل، یخ بادونه سره ګرمې، خواږه، ترخه هرڅه راته ښهٔ ښکاریدل کهٔ پهٔ هغې وخت کې چا زما د وژلو کوښښ کړی وای هم ښهٔ بهٔ راته ښکاریدل، پهٔ خیالونو کې یې ډوب وم چې عمر وویل:

- مستانه! چیرې یې؟

- چیرې بهٔ وم ستا مخ کې یم

- پوهیږم خو څه سوچونه کوې؟

- هیڅ هسې بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لهٔ کلونو وروسته شپهٔ لهٔ یو ښځهٔ احساس سره تیره شوه، تر غرمې کور رنګ شو او د کور د مالک پهٔ تمه ناست وو، له ډوډۍ خوړلو وروسته مې لمونځ وکړ خو نهٔ مې غوښتل لهٔ دې ځای لاړ شم داسې ښکاریدل چې د هغې سره مې د کلونو ریښې تړلې ګڼي پهٔ یوه نظر خو څوک دومره نهٔ وصل کیږي بس همدا دعا مې کوله چې کاش پهٔ دې کور کې د پاتې کیدو یو پلمه پیدا شي...

ګړۍ وروسته د کور د مالک کوچنی زوی راغی، ویې ویل:

- پلار مې زنګ وهلی ؤ، چې تاسو بهٔ نور دلته اوسئ راشئ زموږ لهٔ کور د خونې لپاره فرش او نور سامان راوړئ

حک حیران شوم، چې دعا مې لهٔ خولې ووتله او قبوله شوه، ماشوم بیرته ولاړ عمر هم خوښ شو خو خبره لا نهٔ وه مالومه چې ولې یې موږ دلته پاتې کړو ځکه دې کور مالک تر راتګ پهٔ تمه وو چې خبره څه ده، مازدیګر ؤ، چې د کور مالک راغی ویې ویل:

- تاسو تراوسه باید خونه درته فرش کړې وای ولې ناست یئ، ورشئ هرڅهٔ راوړئ ترڅو دا کور پوره جوړیږي یو کال خو وخت نیسي لا پکې ډیر کارونه پاتې دي، ددې لپاره چې وسائل شي باید یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کس پکې ژوند وکړي مور بوخت خلک يو لۀ مور نکيري نو تاسو همدلته اوسئ د مياشتې بۀ دواړو ته ۱۵،۰۰۰ افغانۍ تنخوا هم درکوم

ما او عمر يو بل ته وکتل، زما سترګې ډکې شوې د خدای مهربانۍ ته فکر وړی وم، هغه سختې چې مو څو ورځې تيرې کړې دومره ژر په اسانۍ بدلې شوې، له شيبې چوپتيا وروسته مې وويل:

- سمه ده، صايبه! خدای د خير درکړي

صايب ولاړ...

ورځې تيرې شوې اونۍ تيرې شوې ۳ وخته ډوډۍ هم د صايب لۀ کور راتله، ډوډۍ بۀ دومره خوند نۀ کولو څومره خوند چې بۀ د لوښو پۀ بيرته وړلو کې ؤ، خو زۀ نۀ پوهيدم چې د زهرا خيالات لوی دي او مور يې د پلار نوکر يو، يوه مياشت تيره شوه د بلې مياشتې پۀ لومړي تاريخ يې تنخوا راکړه ۱۰:۰۰ بجې عمر ولاړ ښار ته ځينې اړين څيزونه يې راوړل زۀ پۀ کور کې پاتې شوم، غرمه شوه خو عمر رانغی، د عمر موبايل ته مې زنګ ووهلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې ورنکړ چې شيبه وروسته دروازه ټک ټک شوه په منډه ورغلم ما ويل عمر به وي چې دروازه مې خلاصه کړه هغه وه، ډوډۍ يې راوړې وه، زه د هغې ښکلا ته فکر وړی وم، همداسې مې ورته کتل، غوږونه مې کاڼه شوي وو هغې څه ويل خو ما همداسې ورته کتل يو دم يې په لوړ آواز وويل:

- کوڼ يې؟ اورې! لاس مې وسوځېدل واخله

ژر مې وويل:

- آه! وبښه پام مې نۀ ؤ

- هو زۀ پوهيږم چې ستا پام چيرته ؤ

- چيرته ؤ؟

- ماته د کتل، د وږي نظر به نور چيرې وي؟

څه مې ونۀ ويل غلی وم، چې يو شړنګ شو، پياله ولويده خو ما هغې ته کتل هغې وويل:

- کوڼ خو وې اوس ړوند هم شوې؟ وګوره پښه کې د ښيښې ننوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ منډه خپل کور ته ولاړه، شيبه وروسته بيرته راغله يو ټوټه يې پهٔ لاس کې وه ويې ويل:

- کورته دننه راشه دباندې خلک دي

کور ته دننه ولاړم، له پښې يې راته ښيښې وباسلې او ويې تړله، کټ مټ زما د مور غوندې وه، سترګو ته مې يې وکتل پوه شوم اوښکې پکې ښکارېدې زما هم سترګې ډکې شوې خو ځان مې کابو کړ ومې ويل:

- دومره زحمت د وباسلو، اړتيا نشته، زما تقدير هم زخمي دئ، ښيښې او بدبختئ لهٔ کلونو پکې خښې دي..

څه يې ونهٔ ويل، ودريده او روانه شوه د دروازې خواته ودريده، څو ګامه مخکې راغله ويې ويل:

- د تقدير ټپونه پهٔ دوا نهٔ جوړيږي، هرڅهٔ موقت دي، خو کهٔ بې باکه وې نو هرڅهٔ بهٔ تر پای درسره مل وي ستا بدبختي هم...

پهٔ منډه روانه شوه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځان ته پام کوه!

پهٔ نورو خبرو خو مې سر خلاص نشو خو د پام کولو خبرې يې ډېر خوند راکړ، ولاړم ډوډئ مې وخوړله ناست وم، شيبه وروسته دروازه ټک ټک شوه عمر راغی خونې ته دننه کيدو وخت کې هغه مخکې روان ؤ زهٔ يې شاته روان را ويې کتل ويې ويل:

- آه! تهٔ ولې ګوډ ګوډ ځې؟ خيريت دی؟

- واه! پهٔ داسې تګ کې خوند دی

- ماغزه د لهٔ لاسه ورکړي دا څه وايې؟

- رک روغ يم! د مينې لومړی نښه ده، هر درد يې دوا ده

عمر مُسک شو څه يې ونهٔ ويل، خونې ته دننه شو دواړه کښيناستو يوه کڅوړه يې را ډکه کړې وه ومې ويل:

- ريښتيا! دا دومره ډېر د څه راوړې؟

- هو ريښتيا نور يې څهٔ کوې، دوه موبايلونه مې واخيستل دا ټچ سکرين دي

- پهٔ څو د واخيستل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دواړه په ۱۰،۰۰۰ افغانۍ

- څه خر يې! د ټولې مياشتي خوارۍ پيسي دې برباد کړې؟

- ته پرېږده ياره! په کښيناستلو سترۍ شوم، دواړه به فيسبوک جوړ کړو سات به مو تير وي

- زما دا شيان نه خوښيږي

عمر تېنګار وکړ، فيسبوک يې راته جوړ کړو خو زما سر نه پرې خلاصيدو يوه شيبه مې فيسبوک ښکته او پورته کړ خوند يې رانکړ موبايل مې کيښود او پر ما خوب غلبه وکړه، ويده شوم...

ساعت وروسته مې سترګې پرانيستې، عمر نه ؤ، په سيمه کې يې ملګرې پيدا کړې وو د مازديګر وخت کې به د باندې تللو، پاڅيدم د ترسره کولو لپاره څه نه وو موبايل مې را واخيست له ځان سره مې وويل:

- ته راځه! يو وار وګوره دا فيسبوک مخکې خو يې خوند نه ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک مې خلاص کړ خو بدبختانه زهٔ پهٔ انګلیسي نهٔ پوهیدم همداسې ځینې انځورنه پکې راتلل، یو بربنډ انځور راغی وارخطا شوم، هرڅهٔ مې کوښښ وکړ نهٔ ورکیدو، موبایل جام ؤ د بل څهٔ کولو ته مې فکر نهٔ ؤ موبایل مې د ځمکې وویشتلو او ټوټې ټوټې شو، ټوټې یې هغسې پر ځمکه پرتې وې زهٔ ولاړم چې اودس وکړم، ترڅو مې اودس کولو عمر راغلی ؤ، ویې ویل:

- ما ۱۰،۰۰۰ برباد کړې کهٔ تا ۵،۰۰۰ ؟

- بس اعصاب یې راته وخوړل ترڅو پهٔ کوم څه نهٔ پوهیدې باید یې استعمال نکړې، او ماته ۱،۰۰۰ افغانۍ راکړه زهٔ سبا د انګلیسې ژبې کورس کې داخله کوم چې اوس ټولې برباد نکړې

عمر د موبایل ټوټې ټولولې ما لمونځ وکړ، ماښام شو، او شپهٔ تیره شوه...

سهار ولاړم، د انګلیسي ژبې کورس کې مې داخله وکړه لومړۍ ورځ ښه تیره شوه ځکه زهٔ ډیر لهٔ کور دباندې نهٔ تللم دا لومړۍ ځل ؤ ځینې ملګري مې هم پیدا کړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته میاشتې تیرې شوې، انګلیسي مې څهٔ ناڅه زده کړې وه خو د انګلیسي ترڅنګ مې دري وړیا زده کړه، مینه هغسې ځای پر ځای پاتې وه زهٔ خو هسې خدای ګونګی کړی وم خو هغې هم هیڅ نهٔ ویل د کور لهٔ دوهم پوړ د هغوی د کور انګړ ښکاریدو کله بهٔ مې چې مطالعه کوله دوهم پوړ ته تللم، له کتاب مې ډېر د هغوی انګړ ته ور کتل خو کله بهٔ چې هغه راغله زما زړه بهٔ درزیدو چې ومې نهٔ ګوري ځکه بهٔ بیرته د لاندې راغلم، وخت تیریدو، د انګلیسې ژبې له زده کړې دولس میاشتې تیرې شوې، د فراغت محفل ؤ د تل پهٔ څېر زه پهٔ لومړۍ درجه فارغ شوم، خو د فراغت د سند تر څنګ مې پهٔ همغه کورس کې دنده ترلاسه کړه...

لهٔ دندې مې یوه میاشته تیره شوه، د لومړۍ میاشتې تنخوا مې واخیسته اوس نو تر ډیره د ټولنیزو رسنیو پهٔ استعمال پوهیدم ځانته مې موبایل واخیست، پر فیسبوک مې د "مستان صوفي" پهٔ نوم حساب پرانیست لومړۍ بلنه مې عمر ته ولیږله لهٔ کمې مودې وروسته زهٔ او عمر دومره مدرِن شولو چې مخامخ بهٔ ناست وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر میسنجر بهٔ مو پیغامونه یوبل ته لیږل، همداسې یوه شپه ناست ؤ عمر پیغام را ولیږلو:

- دا ستا معشوقه ماته سمه نهٔ ښکاري

موبایل مې کیښود مخامخ مې ورته وویل:

- ولې څه ستونزه ده؟

- ته خو ټوله ورځ دنده کې وې خو زهٔ يې وینم رنګ رنګ موټر راځي کله یوه کې ځي کله بل کې

حک حیران شوم، خو ما پهٔ خپله مینه شک نهٔ شو کولاى ومې ویل:

- نالیدلی قضاوت مکوه!

- بس زړه دې خو مخکې ددې چې د بل شي اظهار وکړه، تهٔ خو ډېر دارن يې

څه مې ونهٔ ویل، کهٔ څه هم شک مې نهٔ کولو خو شپهٔ پهٔ همدې سوچونه سبا شوه چې " دا بهٔ څوک وي، بل چاسره خو بهٔ مینه نلري؟... "

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار دندې ته تللم، دريشي مې اغوستې وه، روان وم چې عمر وويل:

- ياره هسې دباندې ځې هغه لوښي هم يوسه

لوښي مې له ځان سره واخيستل خو زړه مې درزيدو ځکه دريشۍ کې راته ځان لږ بل ډول ښکاريدو خو د دندې اصول وو، اړ وم، دروازه مې ور ټک ټک کړه خلاصه يې کړه لوښي مې ورکړل څه مې ونۀ ويل روان شوم غږ يې کړ:

- دريښي سره ښکلی ښکارې!

خوښ شوم! او دندې ته روان شوم، مازديګر بيرته کورته را روان وم، پۀ لاره بۀ مې سر ښکته اچولای ؤ کور ته نږدې وم يو غږ شو:

- مستانه!

ور ومې کتل عمر ؤ، څو ګامه مخکې ورغلم ومې ويل:

- څۀ دي؟ ته لکه چې ټوله ورځ دباندې وې نۀ پوهيږې چې د کور د ساتنې لپاره پيسې راکوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه یاره دا اوس راغلم، او د کور د مالک پکار وي

- ښه سمه ده، ورځم

کور ته ولاړم شیبه وروسته صایب هم راغی څو شیبې مو ځینې خبرې وکړې، د تګ وخت کې یې وویل:

- هغه زما لورکۍ نوې پوهنتون کې داخله کړې انګلیسي ژبه کې ستونزه لري که ته ورسره لږ مرسته وکړې...

په زړه کې خوښ شوم، خو د زړه عکس العمل مې پر څیره خپور نه کړ ومې ویل:

- سمه ده صایبه! نور د همدا وخت راځي زه به خپل کوښښ وکړم ورسره

کورته دننه ولاړم، او له خوشحالۍ مې زړه ټوپونه وهل، ورځ په ورځ مې ژوند ښه کیدو، خو همداسې به دوام ولري یا نه موږ نه پوهیدو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا مازدیګر له دندې بیرته کورته راغلم، عمر د کور انګړ کې ناست و زه دننه تللم ویې ویل:

- پیکی د سم کړه، شاګرده دې درته په تمه ده

مُسک شوم، خونې ته دننه شوم خپل بیک مې کیښود د درس لومړۍ ورځ په خوښۍ پای ته ورسیده کله چې بیرته تلله ویې ویل:

- که په درسونو کې مې ستونزه درلوده نو څنګه یې درته ووایم؟

- کور مو مخامخ دی، یو ځل راځه

- هرځل چیرته راتللی شم، انجلۍ یم خلک خبرې کوي، که خپله د واتسپ شمیره راکړې

له خوشحالۍ مې ژبه ګونګۍ شوه، په کاغذ مې ورته شمیره ولیکله کاغذ مې ورکړ...

د شپې ډوډۍ مو وخوړله، عمر لوبې وینځل زه خونه کې ناست وم او فیسبوک مې کتلو چې د واتسپ د پیغام شرنګ شو خلاص مې کړ، نوې شمیره وه د انجلۍ انځور یې پر پروفایل و، پوه شوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهرا ده، ځکه ما خو کومې بلې انجلۍ ته شمیره نۀ وه ورکړې، پیغام پانه مې خلاصه کړه لیکلي وو:

- سلامونه

ځواب مې ورکړ:

- وعلیکم سلام!

شیبه وروسته پیغام وکتل شو، بیا ځواب راغی:

- ښنګه یې رنګماله؟

دې خبرې یې دومره خوند رانکړ، داسې ښکاریدل چې ملنډې راباندې وهي، خو د همغې رنګمالۍ لۀ برکته مې دومره پرمختګ کړی ؤ، ځواب مې ورکړ:

- ښه یم! ته ښنګه یې د صاحب لورکۍ؟

- زۀ هم ښه یم، یو څه وپوښتم؟

سوچ مې کولو چې څه پوښتنه کوي ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو مهرباني!

شيبه وروسته بيا پيغام راغی:

- ته ولې هر ځل د دوهم پوړ له کړکۍ پټ پټ راګورې؟

حيران شوم، چې څنګه يې ليدلی يم، ومې ليکل:

- زه مطالعه کوم! چاته مې ندي کتلي

- ګوره زړه دې همدا د چانس دئ چې ووايې

څو شيبې مې ځواب ورنکړ خو زړه مې نه صبريدو بيا مې وليکل:

- څه ووايم؟

پيغام يې وکتلو، څو شيبې وروسته ځواب راغی:

- اوس څه نه وايم سبا مازديګر به مخامخ خپل د زړه خبره راته کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې وکړه او آفلاين شوه، زما پهٔ اوږو يې غرونه غرونه بوج واچولو او هغه ويده شوه، زهٔ ټوله شپهٔ پهٔ همدې اندېښنو سر وم چې څنګه ووايم ورته خپل د زړه خبره څنګه ووايم...

ورځ مې هم همداسې تيره شوه، بيرته کور ته را روان وم پهٔ ځان مې ډېر فشار راوړی ؤ غوښتل مې ووايم چې پهٔ لاره کې يو موټر پهٔ تيزۍ سره تير شو، مردارې اوبه زما خوا ته وشيندلې، غوصه شوم غږ مې کړ:

- عقل لرې؟ پهٔ لاره انسانان روان دي، حيوانان نه!

موټر بيرته را وګرځيدو کس ښکته شو، او پهٔ مخ يې پهٔ سوک ووهلم، بيک مې رانه پر ځمکه ولويد بيرته مې پورته کولو چې لهٔ موټر يوه انجلۍ ښکته شوه هلک ته يې وويل:

- راځه نو! پريږده يې کم عقل خلک دي

سر مې پورته کړ ور ومې کتل، زهرا وه، رنګ يې زيړ واوښت هيڅ مې ونهٔ ويل او همداسې روان شوم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناهیلی شوم، زما د خوبونو نړۍ زما په شتون کې نړیدله خو ما هیڅ نشو کولای، هرڅه بې خونده او خړ پړ ښکاریدل، نه مې د څه خوړلو ته زړه کیدو نه د کوم کار ترسره کولو ته، دنده مې پریښوده، میاشتې تیرې شوې د هغې مخ ته مې لا ونه کتل، د هغې د هیرولو پریکړه مې کړې وه، آنلاین مې یوه دنده پیدا کړه، آنلاین سټاک مارکیټ کې مې خپل د بانکي حساب ټوله ګټه وټه ولګوله، کوم Shares چې ما سهار اخیستي وو، مازدیګر یې بیه څلور برابره شوې وه، نه پوهیږم څه وشول خو شیبه په شیبه ګراف لوړ تلو، سهار مې اخیستي Shares وپلورل، په ۲۴ ساعتونو کې مې ۱۴ لکه افغانۍ وګټلې، عمر مې هم په دې کار بوخت کړ په یوه میاشت کې زه میلیونر شوی وم، هغه د غریبۍ او بې کسۍ ورځې دا ځل بیخي په خلاصون وې، خو هغه مې له زړه نه وتله...

د ۲۰۱۸ز کال لومړۍ ورځې وې، مور د دومره پیسو په لرلو سره لا په همغه کور کې اوسیدو، د غرمې وخت ؤ ډوډۍ مو خوړله چې دروازه ټک ټک شوه زه ورغلم خلاصه مې کړه د زهرا پلار ؤ څو نور کسان ورسره وو کور یې وکتلو هغه کسان ولاړل د زهرا پلار ته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دوى ځوک وو؟

- دا کور خرڅوم دوى يې اخلي ځکه يې وکتلو

غلى شوم، لهٔ دې ځاى تګ راته سخت ؤ، زهرا کهٔ هر څنګه وه ما مينه ورسره کړې وه او مينه مې ورسره لرله، شيبه وروسته مې وويل:

- وبښئ! پهٔ څو يې خرڅوئ؟

- ۵۵،۰۰۰ ډالر ، هغهه اخلي يې

د واره مې وويل:

- ۶۰،۰۰۰ درکوم کور زموږ شو!

د زهرا پلار حيران شو ځکه زموږ لهٔ کتې لا څوک نه وو خبر بس سر يې وښورولو هو يې وويل، څو شيبې وروسته د بانک پهٔ لور روان شوم، پهٔ لاره کې مې زهرا وليده خو لهٔ يو بل هلک سره، د زړه زخمونه مې داسې بار بار تازه شوي وو لومړى ځل خو نهٔ ؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ وروسته لهٔ بانک بيرته را ستون شوم تر سبا د کور اخيستلو چارې سرته ورسيدې...

لهٔ عمر سره ناست وم لهٔ ځانه سره مې ويل:

- آه! زهٔ خو رنګمال يم، تهٔ خو د مالدار پلار لور يې، تاسو هوښيار او موږ کم عقل خلک يو

عمر وويل:

- دا څه ګډوډ لګيا يې؟

غلی وم شيبه وروسته مې وويل:

- راځه يو کار دئ

- څه؟

- ته غلی شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړو له بانک مو يو څه پيسې را وويستې او يو تر ټولو نوی ماډل موټر مې واخيست او بيرته کورته راغلو، د شپې ناست وو عمر وويل:

- وروره! څه ستونزه لرې؟ ټولې پيسې دې برباد کړې؟

غلی وم، لنډه شيبه وروسته عمر وويل:

- زهٔ ستا پهٔ ستونزه پوه يم، دا هرڅه د هغې زهرا له قصده کوې، ما لومړيو کې درته ويلي وو چې دا انجلۍ راته سمه نهٔ ښکاري خو ته پهٔ مينه کې ړوند شوی وې

يوه شيبه غلی شو بيا يې وويل:

- غچ داسې نهٔ اخيستل کيږي، خپل د ماسټر کارټ شميره ووايه، څهٔ مې ونهٔ ويل، ماسټر کارټ مې ور وغورځولو شيبه وروسته يې زما موبايل ته يو اپليکيشن وليږلو ويې ويل:

- واخله پهٔ ۷.۹۹ ډالره مې واخيست ددې پهٔ واسطه يې پوره موبايل حيک کولای شې صرف يو پيغام ورته واستوه چې خلاص يې کړې، ټول موبايل بهٔ يې ستا واک کې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ مې ونهٔ ويل بړستن مې پر ځان کش کړه او ويده شوم، سهار وختي پاڅيدم عمر مې هم راويښولو خو نهٔ راويښېدو يو ځل يې بړستنې سر را وباسو ويې ويل:

- پرېږده ياره چې ويده شم تر ۳:۰۰ بجو ويښ وم

بړستن مې ترې را کش کړه او ايسته مې وغورځوله ومې ويل:

- ځان تيار کړه خوست ته ځو

يو دم عمر وويل:

- وروسته لهٔ دريو کالو ځې خيريت خو دئ، پهٔ دريو کالو کې د يو تش زنګ کور ته وهلی؟ نهٔ پوهيږې چې زهٔ او ته را تبنتيدلي يو

عمر د نهٔ تللو ضد وکړ، خو پهٔ زوره مې موټر کې کينولو وروسته لهٔ دريو کلونو خپل کلي ته روان وو

اوږد سفر ؤ، ماسپښين ورسيدو، کلي کې ډېرو خلکو نهٔ پيژندو ځکه موږ او زموږ څېرو ډېر تغئير کړی ؤ، عمر مې د خپل کور مخ ته لهٔ موټر ښکته کړ، زهٔ د خپل کور خوا ته روان شوم، لهٔ کور څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

متره ها خوا ودریدم، د کور مخ کې مې مورکۍ ولیده یو ماشوم یې غیږ کې ؤ، په الله مې توکل وکړ موټر ته مې حرکت ورکړ د کور دروازې سره ودریدم د لۀ موټر ښکته نۀ شوم، د موټر ښیښې توري وې مور ونۀ لیدم خو مور مې په ماړه زړه ولیده سترګې مې ډکې شوې، څکه دوی چې کوم د غریبۍ ژوند کولو او کوم ژوند چې ما لرلو ځمکه او اسمان یې توپیر درلود، څو شیبې وروسته لۀ موټر ښکته شوم، مورکۍ مې راته ځیر شوه شیبه وروسته یې په ژړغوني غږ وویل:

- مستانه! زویه...

په ژړا شوه...

څو شیبې وروسته یې وویل:

- راځه زویه دننه راشه، مور دې درته لوګی شي

دننه روانیدم، ومې ویل:

- مورې دا ماشوم څوک دئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ مې ماشوم په غېږ کې واخیست ویې ویل:

- ۳ کاله تیر شول، ورور د واده کړی دا ستا وراره دی

کور ته دننه شوم، پلار مې په انګړ کې ناست ؤ، ویې ویل:

- څوک راغلې؟

مورکۍ مې څۀ ونۀ ویل، څو ګامه مخکې ولاړم، د پلار لاس مې ښکل کړ، ومې ویل:

- ستا همغه بې کاره او روزګاره زوی مستان یم

پلار مې څو شیبې غلی ؤ، شیبه وروسته یې ژړا کابو نۀ کړه بې اختیاره اوښکې یې پر مخ روانې وې، په ژړغوني غږ یې وویل:

- ما وبښه زۀ ستا ګنهکار یم

د پلار لاس مې کلک ونیولو ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- استغفرالله! خدای ته وګوره داسې مه وايه زۀ ستا اولاد يم تۀ پر ما پوره حق لرې

ورځ پۀ خوښۍ سره شپه شوه، ډوډۍ مو خوړله پلار ته مې وويل:

- پلار جانه! يو څه وايم خو نه بۀ پکې نۀ وايې

- ځار د شم زويه ووايه څه وايې؟

- پلاره کابل کې مې کور اخيستی، سبا بۀ هرڅه ټول کړو او نور بۀ هلته اوسيږو، د خرڅ او خوراک غم مۀ کوئ ترڅو ژوندی يم هرڅه زۀ کوم

پلار مې راسره خبره ومنله، سبا لۀ کورنۍ سره کابل ته راغلو، کور کې هرڅه ځای پر ځای شول زموږ کلي کې نيږے کار نۀ کولو څو ورځې کيدلې خپل د ټولنيزو رسنيو حسابونه مې نۀ وو چيک کړي، ډېټا مې روښانه کړه ډېر نااليدلي پيغامونه مې وکتل، د پيغامونو مينځ کې د زهرا پيغام ؤ لۀ ډېرو مودو وروسته يې پيغام ليږلی ؤ، ومې کتلو ليکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته خو په هوا کرځې، له هغه ورځې وروسته د بیا یو سلام هم ونه لیږلو، یو ځل د ونه پوښتل چې زما زړه کې څه دي، درسونه له لومړۍ ورځې وروسته ځای پر ځای پاتې شول

یو بل پیغام یو ساعت وروسته راغلی و:

- زه درسره مینه لرم!

وروسته له هغه پیغام واټسپ بند شوی و، په منډه ولاړم د زهرا د کور دروازه مې ټک ټک کړه څو شیبې په تمه شوم دروازه خلاصه نشوه، بیا مې ټک ټک کړه خو داسې ښکاریدل چې په کور کې څوک نشته وو، د یوه بل کور دروازه خلاصه شوه یو کس غږ کړ:

- څه شور د جوړ کړی، هغوی نشته

ور ومې کتل ومې ویل:

- چیرته تللي خبر لرې؟

- آه! نه یې خبره یوازینی پیغله لور یې مړه شوه، خلک وایي ځان وژنه یې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سترګو مې تیاره شوه، ژبه مې پهٔ ریښتیا ګونګۍ شوه، تر کوره پهٔ ډېرو ستونزو ولاړم، خونې ته دننه شوم او ځای پر ځای ولویدم، نهٔ پوهیږم چې څو ساعته یا څو ورځې بې هوښه وم، کله مې چې سترګې پرانیستې د کور پهٔ انګړ کې شور ما شور ؤ، د زهرا د پلار غږ مې واوریدو ویل یې:

- لهٔ ډېره وخته مې پام ؤ د مستان پرې نظر ؤ، زما لور ښه انجلۍ وه د مستان د بدو ارادو د ښکار کیدو پر ځای یې ځان وژنه غوره وګڼله، خو زهٔ یې نهٔ پرېږدم لور ته مې انصاف ورکوم

غوصه وم د باندې ولاړم، یو لرګی پهٔ لاس راغی او د زهرا پلار مې پهٔ سر ووهلو پر ځمکه وغورځیدو زهٔ وارخطا له کور دباندې ولاړم، لهٔ هغې ورځې راهیسې زهٔ د غرو او رغو شوم پهٔ یوه ځای کې مې د زړه سکون نشته ؤ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان يې د سترګو اوښکې پاکې کړې، دباندې عسکر ته يې غږ کړ:

- سرتيريه! راشه پيالې يوسه

عسکر دننه راغی ويې ويل:

- قومندان صيب! مخکې مو وويل چې مزاحمت ونهٔ کړئ ځکه مې څهٔ ونه ويل خو مخکې لهٔ قومندانۍ زنګ راغلی ؤ ويل د زهرا قضيه وتړل شوه، پلار يې شکايت بيرته اخيستی...

- خو ولې؟

- وايي لور يې ځان وژنه کړې، په مستان باندې له تور لړولو وروسته يې خوبونه حرام شوي

شيبه وروسته مستان وويل:

- خو ولې يې ځان وژنه کړې؟

ددې خبرې ځواب بې له خدای د بل چاسره نه و، شايد ددې مينې پای هم دا و، د زهرا خبره په نړۍ کې هرڅه موقت دي، خو مينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

موقت کیدای نشي که ورته ورسیدي ټول عمر به خوشحاله وي او که ونه رسیدي نو ټول عمر به یې یادونه هره ورځ وژل کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library